

Práce se pokusila dokázat kognitivní a didaktický potenciál fantasy literatury. Nejprve na podkladu vývojové psychologie ukázala význam fantazie v lidském životě. Poté se zaměřila na spojitost fantazie a vyprávění - na zdůraznění role příběhů v lidském životě a v poznání člověka. Za kořeny fantasy označila mj. pohádku a mýtus - jednou z hlavních intencí těchto žánrů je formace a informace čtenáře či posluchače. Fantasy do jisté míry dědí dávnou strukturu těchto příběhů a dále ji rozvíjí pro potřeby moderního člověka. Zároveň ovšem díky důrazu na emoce, nadpřirozeno a nepoznanou (nepoznatelnou) součást světa vytváří protiklad vůči rozumově orientované vědecké fantastice. Fantasy naplňuje archetypální potřeby čtenáře - je o touhu po spravedlnosti, naději a tradičních hodnotách.

Druhá kapitola ukázala nesnadnost vymezení a definice žánru fantasy. Práce se pokusila shrnout dosavadní definice, ukázat jejich výhody i slabiny. Zároveň s tím bylo poukázáno na otevřené hranice žánru a ne vždy jednoznačné vymezení vzhledem k jiným žánrům. Práce vedle sebe položila společné i distinktivní prvky fantasy a dalších fantastických žánrů (sci-fi, horor, kyberpunk). Jako nosnou a pro přesnější koncepci fantasy velmi užitečnou teorii práce představila štrukturalistické pojetí fantasy příběhu podle Johna Cluta.